

Επιστολή μιας μάνας που θέλει να αυτοκτονήσει...

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Φωτό: [parapolitika.gr](#)

Απίστευτες στιγμές φτώχιας ζει οικογένεια που διαμένει στην Λεμεσό και έχει πέντε ανήλικα παιδιά. Με πόνο ψυχής η μητέρα απευθύνθηκε με επιστολή στο PafosPress περιγράφοντας την τραγική της κατάσταση και το ότι ζει χωρίς νερό και ρεύμα και με πόνο ψυχής δηλώνει έτοιμη να αυτοκτονήσει νιώθοντας έντονα να βρίσκεται σε αδιέξοδο. Διαβάστε πιο κάτω τα σημαντικότερα αποσπάσματα από την συγκλονιστική επιστολή.

Το PafosPress θέλοντας να διαφυλάξει την εμπιστευτικότητα των στοιχείων της νεαρής μητέρας δεν τα δημοσιοποιεί όμως όποιος επιθυμεί πραγματικά να βοηθήσει μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας για να τον φέρουμε σε επικοινωνία μαζί της.

«Δεν ξέρω που να αποταθώ, ποιον να ρωτήσω. Ξέρω πως υπάρχουν πραγματικά άνθρωποι που θα με καταλάβουν και θα μου πουν τι να κάνω. Μόνο αν μπορέσει κάποιος να με καταλάβει, κάποιος που να μπορέσει να καταλάβει τη θέση μου, να έχει πέντε μωρά, να μην έχουν που να κάνουν μπάνιο. Ξέρω πως υπάρχουν

άνθρωποι και πως μόνο μέσω κάποιου που πραγματικά θα μπορέσει με καταλάβει θα βρω αυτά που δικαιούμαι.

Σας παρακαλώ, ως μητέρα, ως άνθρωπος, βοηθήστε με. Δεν ζητάμε λεφτά, ζητώ τα δικαιώματά μας και μια δουλειά να ζήσουμε τα παιδιά μας. Αυτή τη στιγμή ζούμε χωρίς ρεύμα και νερό και σύντομα θα είμαστε στο δρόμο και η απάντηση του Γραφείου Ευημερίας είναι ότι **«δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, να πάτε σε άλλη χώρα»**. Είσαστε η τελευταία μου επιλογή.

Έχω βρέφος πέντε μηνών το οποίο έχει να κάνει μπάνιο εδώ και μια εβδομάδα. Επίσης, και τα άλλα μου παιδιά πάνε άλυστα στο σχολείο. Δεν έχουμε νερό ούτε καν για να τραβήξουμε το καζανάκι, ούτε για να πλύνω ή ένα πιάτο, ούτε καν το μπιμπερό του μωρού.

Θέλω να πάμε στη χώρα μου, αλλά ο πατέρας των παιδιών μου τα έχει βάλει στο stop list, παρόλο που έχει να τα δει εφτά χρόνια. Δεν δέχεται να μου υπογράψει να φύγουμε. Αν μπορείτε τουλάχιστον να μου συστήσετε δικηγόρο ή κάτι...

Τι να κάνω που ο 15χρονος γιος μου ο οποίος τελειώνει φέτος το γυμνάσιο, άρχισε να μην θέλει να πάει λύκειο για να βρει μια δουλειά; Τι να κάνω, σε τι φταίνει τα τέσσερα μωρά μου που δεν μου δίνουν το μονογονεϊκό βοήθημα. Πώς να ζήσουμε;

Εκλιπαρώ όποιος μπορεί να με βοηθήσει και να μου πει τι να κάνω. Δεν μου δίνουν λεφτά ούτε από το Γραφείο Ευημερίας, ούτε σαν μονογονιός για τα τέσσερα μου παιδιά, γιατί έκανα άλλο μωρό και για να μου τα δώσουν μού είπαν πως ο πατέρας του μωρού πρέπει να το αρνηθεί. Τι φταίει το παιδί και για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε θα πρέπει να μείνει χωρίς πατέρα δήθεν για να δικαιούμαστε τα λεφτά για τα άλλα τέσσερα παιδιά μου. Μέχρι που δουλεύαμε και τα παιδιά αλλά και όλα ήταν καλά στη ζωή μας. Έλα όμως που άλλαξε ο νόμος και παράλληλα μείναμε χωρίς δουλειά και όλα αναποδογυρίστηκαν;

Είμαι μια μητέρα με πέντε μωρά, τέσσερα αγόρια και ένα κορίτσι (πέντε μηνών, οκτώ, δέκα, δώδεκα και δεκαπέντε χρονών). Θα πω λίγο λεπτομερώς την ιστορία μου αλλά το κάνω για να καταλάβετε περί τίνος πρόκειται. Είμαι από τη Βουλγαρία και έχω έρθει στην Κύπρο πριν από 19 χρόνια, όταν ήμουν 16 και τώρα είμαι 35. Ήμουν παντρεμένη με Κύπριο και μετά από το τέταρτό μας παιδί, με άφησε και έφυγε με άλλη. Ξεκίνησα μόνη να μεγαλώνω τα παιδιά. Πάντοτε δούλευα και δεν είχα ζητήσει βοήθεια από κανένα. Να επισημάνω πως από τότε που χώρισα η κόρη μου η οποία ήταν τότε ενός έτους μέχρι και σήμερα που είναι οκτώ έχει δει τον πατέρα της ελάχιστες φορές. Ούτε μία φορά δεν έχει έρθει να τους δει επειδή μένει Λευκωσία και εγώ Λεμεσό και η δικαιολογία πάντα είναι ότι είναι μακριά. Τις φορές που τα βλέπει είναι όταν εγώ τα πάρω να τα δει. Δεν είχα καμία απολύτως

καμία βοήθεια από αυτόν σε ότι αφορά τα παιδιά αφού πάντα η δικαιολογία του ήταν ότι ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ. Μέχρι πέρσι τον Ιούλιο πήγαινα δουλειά ως διερμηνέας στο δικαστήριο, έπαιρνα το επίδομα των πολυτέκνων και του Γραφείου Ευημερίας και μπορούσα Δόξα ο Θεός να πληρώνω το ενοίκιό μας, ρεύμα, νερό και το φαγητό και μπορούσα να πάρω τα μωρά μου φροντιστήριο ή ότι χρειάζονταν από ρούχα να τους προσφέρω.

Πριν από δύο χρόνια, γνώρισα κάποιον από την Βουλγαρία με τον οποίο είπαμε να μεγαλώσουμε τα μωρά και να κάνουμε οικογένεια. Αυτός είχε τη δουλειά του και μετά από κάποιους μήνες συζήτησης αποφασίσαμε να μείνουμε μαζί. Τα παιδιά που πιο πριν δεν είχαν γνωρίσει την φροντίδα από τον πατέρα τους, τον αγάπησαν και μέχρι σήμερα περνούμε μαζί όλες τις ώρες. Με αυτό τον άντρα ο οποίος είναι 35, το ίδιο και εγώ, αποφασίσαμε να κάνουμε το δικό μας μωρό. Έτσι έμεινα έγκυος και σήμερα έχω ακόμη ένα αγόρι πέντε μηνών.

Μέχρι εκεί όλα ήταν καλά και τα βγάζαμε πέρα. Από πέρσι τον Ιούλιο μου σταμάτησαν κάθε είδος βοήθειας και μου είπαν πως δεν δικαιούμαι, γιατί άλλαξε ο νόμος. Μείναμε μόνο με τα λεφτά τα οποία έπαιρνε από την δουλειά του. Η δικαιολογία για τη βοήθεια από το Γραφείο είναι πως έχω άντρα, παρόλο που δεν είμαι παντρεμένη και πως αυτός πρέπει να αναλάβει τα έξοδα και για τα άλλα μωρά. Μέχρι τότε ούτε αυτό ήταν πρόβλημα αφού αυτός ο άντρας αγαπάει τα παιδιά μου σαν δικά του.

Τα προβλήματα ξεκίνησαν όταν ο εργοδότης του συζύγου μου, τον σταμάτησε από την δουλειά με την δικαιολογία πως δεν έχει δουλειά. Μη με ρωτήσετε πως περάσαμε τους τελευταίους μήνες. Τα μόνα λεφτά που είχαμε ήταν αυτά που είχαν μείνει από την δουλειά του και την άδεια που πληρώθηκε το καλοκαίρι. Αρχίσαμε το ψάξιμο για δουλειά και παντού η απάντηση ήταν δεν θέλουμε ξένους. Βρήκε δουλειά σε ξενοδοχείο με 250 ευρώ την εβδομάδα. Μετά από δύο εβδομάδες όταν τους ρώτησε πότε θα τον πληρώνουν και τι θα γίνει με τις Κοινωνικές Ασφαλίσεις του είπαν να κάνει υπομονή. Μετά από ένα μήνα του έδωσαν 200 ευρώ και του είπαν να περιμένει. Δεν ήταν φυσικά ο μόνος που εργαζόταν εκεί, ήταν ακόμη καμιά 25αριά άτομα, όλοι ξένοι οι οποίοι είχαν το ίδιο πρόβλημα. Πήγαν όλοι έξω από τα γραφεία να μιλήσουν με τους υπεύθυνους και τους είπαν να συνεχίσουν να δουλεύουν και θα τους πληρώσουν. Μετά από ακόμη ένα μήνα και πλέον δεν πήγαινε άλλο η κατάσταση και έκαναν απεργία.

Να επισημάνω πως ήρθε και αστυνομία η οποία άρχισε να διώχνει τους ανθρώπους και να τους λέει πως είναι τσιγγάνοι και να φύγουν. Αντιλαμβάνεστε πως από τότε, σταματήσαμε να πληρώνουμε ενοίκιο, ρεύμα, νερό και προσέχαμε να μας μείνουν λεφτά μόνο για φαγητό. Σταμάτησα τα παιδιά από όλα τα φροντιστήρια

και αρχίσαμε να τρώμε ότι γινόταν πιο οικονομικά. Έκανα αίτηση στη Μητρόπολη και έπαιρνα τρόφιμα από εκεί. Τα πράγματα όμως άρχισαν να γίνονται χειρότερα. Ο άντρας μου συνέχισε να ψάχνει για δουλειά και κάποτε τον έπαιρναν για 1-2 μέρες μόνο. Εγώ γέννησα στις 30 Δεκεμβρίου, συνεπώς έμεινα και εγώ χωρίς δουλειά. Ο γιος μου ο μεγάλος 15 χρονών άρχισε να σκέφτεται τι να πωλήσει ή να πάει δουλειά και να σταματήσει από το σχολείο.

Τα μωρά μου έχουν φτάσει στο σημείο να μην θέλουν να πάνε ούτε σχολείο και σκέφτονται πώς να βοηθήσουν αφού με βλέπουν να κάθομαι και να κλαίω συνέχεια. Ο πάτερ μου είπε να πάω στο Γραφείο Ευημερίας και εκεί η υπεύθυνη όχι μόνο δεν ήθελε να με ακούσει αλλά μου είπε: «Γιατί δεν εξετάζεις το ενδεχόμενο να πας στη χώρα σου και γιατί έκανες μωρό...». Σε ποια χώρα να πάω. Εγώ δεν έχω πρόβλημα να πάω Βουλγαρία, αλλά πέστε μου πώς να πάρω τέσσερα μωρά που έχουν γεννηθεί Κύπρο, από Κύπριο πατέρα που δεν ξέρουν λέξη βουλγάρικη. Της είπα πώς θα μείνω στο δρόμο, αλλά μου είπε δυστυχώς δεν μπορώ να κάνω κάτι.

Από το Υπουργείο μου είπαν πως για να δικαιούμαι βοήθεια πρέπει ο πατέρας του μωρού να μην το θέλει και να μου δίνει διατροφή. Μόνο σε αυτή την περίπτωση θα μου δώσουν το μονογονεϊκό επίδομα. Και ρωτώ πάλι, τα άλλα τέσσερα παιδιά δεν δικαιούνται βοήθεια;

Δεν ζητούμε λεφτά από κανένα. Παρακαλώ να μας βοηθήσετε να βρούμε δουλειά. Πέστε μας τι να κάνουμε. Είμαστε σε ένα σπίτι χωρίς ρεύμα και νερό, αν δεν μας δώσουν κάποιοι άνθρωποι και η Εκκλησία δεν έχουμε ούτε φαγητό. Δεν έχω ούτε πού να πλύνω τα μωρά μου, δεν συζητώ για το βρέφος που κάποτε κλαίει με τις ώρες γιατί θέλει γάλα και εγώ του δίνω τροφές για πολύ μεγαλύτερη ηλικία μόνο και μόνο για να τρώει κάτι.

Έχω σκεφτεί να αυτοκτονήσω ή δεν ξέρω και εγώ τι να κάνω μόνο και μόνο για να μην βλέπω τα παιδιά να ταλαιπωρούνται έτσι. Η λύση μου για να τα ζήσω είναι τα αφήσω χωρίς πατέρα ή να πάω σε άλλη χώρα και να τα καταστρέψω για πάντα; Ή να γίνουν κλέφτες και εγκληματίες για να μην πεθάνουν από την πείνα; Δεν ζητώ τίποτα για μένα, σας παρακαλώ βοηθήστε τα παιδιά μου».

Πηγή: pafospress.com